

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **L. K.**
bytem P. O. N. V.
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou,
se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 25. 8. 2015, č. j. MF-23533/2016/1603-3/1984, PID MFCR7XMRVE,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 5. 2016, č. j. MHMP 849819/2016, jímž byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách ve znění platném do 30. 6. 2017 ve výši 60 000 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy byla žalobci uložena pokuta za překročení maximální ceny taxislužby, kterého se dopustil tím, že dne 5. 6. 2015 jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí taxislužby na trase křižovatka ulic Karlova x

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Liliová, Praha 1 – Václavské náměstí, klub Duplex Praha 1 (vzdálenost 4,3 km) částku 500 Kč, ačkoli mělo být, s ohledem na maximální platnou cenu, účtováno nejvýše 160 Kč. Předražení tedy činilo 340 Kč. Toto předražení bylo zjištěno při kontrolní jízdě, kterou provedli figuranti - zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel z protokolu č. C/20150605/01/Šm, jehož součástí byla pořízená dokumentace na CD a záznam o přepravě č. 00392 ze dne 5. 6. 2015. Protokol byl žalobci zaslán k seznámení a proti protokolu žalobce podal námitky, jež byly vyřízeny dopisem prvostupňového správního orgánu ze dne 9.7.2015 tak, že námitky byly zamítnuty. K zahájenému řízení oznámenému žalobci dne 26. 11. 2015 se žalobce vyjádřil dopisem ze dne 15. 12. 2015, v němž uvedl, že cestujícím figurantům poskytl zvýhodněné jízdné, neboť šlo o mladé lidi, kteří tvrdili, že jsou studenti. Proto po nich požadoval pouze částku ve výši 50 Kč nikoli 500 Kč. Stvrzenku nepožadovali, jízdné uhradili a z vozu odešli. Protože žalobce namítal neoznačení cestujících figurantů, bylo dne 3. 2. 2016 provedeno ústní jednání, při němž byli vyslechnuti svědci, kteří se zúčastnili předmětné přepravy. Žalobce se bez omluvy k výsledku svědků nedostavil, ačkoli byl řádně předvolán. Svědci vypovídali k placené přepravě na předmětné trase a uvedli, že řidič požadoval za přepravu částku 500 Kč a ta mu byla i zaplacená. Žalobci bylo dne 4. 4. 2016 oznámeno ukončení dokazování s poučením žalobce o možnosti nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Přes doručení tohoto oznámení se žalobce k seznámení s podklady nevyjádřil.
4. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce proti uložené pokutě. Žalobce v odvolání namítal rozpor mezi rozporuplnost důkazních prostředků a nedostatečné zjištění stavu věci, které mělo spočívat v tom, že správní orgán nevyslechl všechny svědky a u těch, které vyslechl, postupoval tak, že je první otázkou navedl na datum přepravy a jména dopravce, aniž by se sami svědci upamatovali a provedli výpověď ohledně předmětné přepravy sami. Žalobce zpochybnil i oznámení o poskytnutých přepravách z důvodu jejich podobnosti. Žalovaný tyto námitky odmítl s tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo náležitě odůvodněno, všechny důkazy byly získány v souladu s právními předpisy a není zřejmé, v čem rozporuplnost důkazních prostředků dle žalobce spočívá.
5. Žalovaný dále odmítl námitky žalobce, že nebyl dodržen postup, kdy kontrolující 4 pracovníci MHMP, kteří provedli kontrolní jízdu, museli mít pověření ke kontrole podle § 6 zákona č. 255/2012 Sb. kontrolního řádu a o těchto osobách měly být uvedeny údaje v souladu s ustanovením § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a že není zřejmé, komu z cestujících měl být prázdný doklad o zaplacení předán. Žalovaný odmítl také námitku, že došlo k porušení správního řádu, když komunikace při kontrolní jízdě proběhla v anglickém jazyce, což ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu neumožňuje. Žalovaný nepřistoupil ani na námitku žalobce, že mu nebylo kontrolním pracovníkem umožněno být přítomen při sepisování oznámení o poskytnutých přepravách, ačkoli se jednalo o kontrolní úkon.
6. K uvedeným námitkám žalovaný uvedl, že výpovědi svědků dostatečně popisují provedenou přepravu a osvětlují skutkový stav přestupku, svědci byli řádně poučeni v souladu s ustanovením § 55 odst. 5 správního řádu o povinnosti vypovídat pravdivě s právními následky, pokud by tak neučinili, a ze spisového materiálu nevyplývá žádná

podezření, že by vypovídali nepravdivě. Oznámení přepravovaných osob uvádějí základní informace o času a trase přepravy a ohledně požadované ceny. Tyto údaje se sepisují po ukončení přepravy a nic nebrání tomu, aby je sepsali společně. Podle žalovaného není podstatné, zda a komu byl vydán nesprávný doklad, neboť rozhodující skutečností z hlediska odpovědnosti žalobce je to, zda po skončení jízdy žádal po cestujících zaplacení částky převyšující maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby. Ohledně námitky neoznačení cestujících žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 3 A 102/2014-63, který se již postavením figurantů při provádění kontrole zabýval se závěrem, že figuranti byli v postavení běžných cestujících. Předmětná kontrolní jízda byla pouze taxislužbou a nikoliv kontrolním řízením. Kontrola byla zahájena podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy až na základě zjištění o porušení předpisů a ukončení jízdy. O kontrolní úkon se tedy nejednalo, proto údaje o přepravujících osobách nemuseli být uvedeny v souladu s ustanovením § 18 správního řádu. Pokud jde o používání cizího jazyka, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 104/2005-81, který konstatoval, že informace získané touto cestou mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce. K námitce nedodržení postupu dle § 9 kontrolního řádu žalovaný uvedl, že samotné sepsání okolností provedené přepravy není kontrolním úkonem. Jde o oznámení o poskytnuté přepravě sepisované cestujícími po ukončení kontrolní jízdy. Žalovaný se tak kdykoli mohl s těmito dokumenty seznámit.

7. K odvolací námitce, že údaje uvedené v záznamu o přepravě č. 00392 jsou relevantní a že žalobce neporušil cenové předpisy, částka 500 Kč na taxamtru nekoresponduje s uvedeným záznamem a není tak prokázán skutečný stav věci, žalovaný uvedl, že stvrzenka je dokladem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, vyplývá pouze ze svědeckých výpovědí. Ty jednoznačně prokazují, že žalobce požadoval po cestujících částku 500 Kč, tedy je svědecky doloženo, jakou částku ve skutečnosti požadoval. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Městského soudu v Praze (rozsudek č. j. 3 Af 46/2014-51), který vyslovil, že stvrzenka o ceně je irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí zaznamenaných v protokolu jednoznačně vyplývá, že řidič požadoval za přepravu jinou cenu.
8. Žalovaný také poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 254/2016-39, který se zabýval velmi podobným skutkovým stavem, a vyslovil, že tvrzení řidiče doložené stvrzenkou není pro posouzení věci podstatné, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena. I v souzené věci je tvrzení žalobce, že za jízdu v délce 4,3 km požadoval pouze 50 Kč, právě ve světle uvedené judikatury krajně nevěrohodné. Správní orgán se rovněž v řízení o předmětném přestupku nemusí zabývat otázkou, jak fungoval taxametr a zda nebylo s taxametrem manipulováno.
9. K odvolací námitce, že měl být proveden výslech žalobce, žalovaný konstatoval, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, v jehož rámci byl prováděn výslech svědků. Bez omluvy se nedostavil, přičemž sám mohl klást svědkům doplňující otázky a na jejich výpovědi reagovat. Svého práva však nevyužil.
10. K výše uložené pokuty žalovaný odkázal, že tato částka odpovídá zákonným kritériím dle ustanovení § 17 odst. 2 zákona o cenách a je úměrná okolnostem případu především s ohledem na výši předražení 340 Kč. V souvislosti s výší pokuty se žalovaný řídil judikaturou Nejvyššího správního soudu, který zhodnotil, že v případě nevýrazné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

intenzity sankce se správní orgán sám ex offo nemusí podrobněji zabývat majetkovými poměry pachatele a záleží především na účastníku řízení, aby poskytl údaje, které by svědčili o likvidačních důsledcích z důvodu jeho osobních a majetkových poměrů. Žalovaný dále popisoval okolnosti, které měly vliv na výši pokuty z hlediska předražení a z hlediska sazby zákonné sankce, přičemž porovnal, že výše uložené pokuty je v souladu i ustanovením § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich účinné od 1. 7. 2017, protože tato právní úprava není v daném případě pro účastníka řízení příznivější.

11. Z uvedených důvodů žalovaný považoval porušení cenového předpisu žalobcem za spolehlivě prokázané, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

12. Žalobce v podané žalobě v jednotlivých bodech zopakoval argumentaci správních orgánů obou stupňů a uvedl, že s touto argumentací zásadně nesouhlasí a má za to, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Domnívá se, že správní řízení bylo vedeno tendenčně s cílem postihovat taxikáře bez ohledu na dostatečné prokázání stavu věci. Celý proces od kontroly trval více než dva roky, a to přesto, že nebylo prováděno žádné dokazování vyjma výsledku tří svědků – zaměstnanců Magistrátu hl. m. Prahy.
13. Žalobce uvedl, že při jízdě dne 5. 6. 2015 postupoval v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby. Po dobu jízdy, měl řádně zapnutý taxametr a následně po ukončení jízdy vytisknul záznam o přepravě č. 00392, znějící na částku 51 Kč. Žalobce po cestujících požadoval částku 50 Kč, neboť jak uvádí celé správní řízení, před jízdou zjistil, že se jedná o studenty a před jízdou jim také tuto účtovanou částku 50 Kč sdělil odhadem. Žalobce při přepravě, kterou poskytnul, použil zlevněnou sazbu č. 3, u které činí jízdné 12 Kč/km a zlevněnou sazbu č. 4, u které jízdné činí 8 Kč/km. Zaplacení mu následně bylo 50 Kč. Doklad o zaplacení je součástí spisového materiálu. Po ukončení jízdy žalobce doplnil doklad o zákonem požadované údaje. Poté z místa vyložení cestujících odjel a byl zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie hl. m. Prahy až po cca 600 metrech po vyložení cestujících. Tedy kontrola Magistrátu hlavního města Prahy – správního orgánu I. stupně neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících a žalobce při kontrole řádně předložil vyplněný záznam o přepravě č. 00392. Žalobce trvá na tom, že jej jeho cestující nežádali o záznam o přepravě a žádný prázdný pokladní doklad jim nepředával. Ve správním řízení nebylo dle přesvědčení žalobce prokázáno, že by vezl cestující, kteří mají být pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy a že by po cestujících požadoval cenu, která by nebyla v souladu s nařízením Hlavního města Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby.
14. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi jeho námitkami, čímž byl krácen na svých právech a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Namítal nedostatečné vypořádání existence záznamu o přepravě s tím, že rozhodnutí správních orgánů se opírají výhradně o výpovědi svědků. Při vypořádání se s touto námitkou nelze připustit, aby nedůvěryhodnost tvrzení žalobce a skutková zjištění byly dovozovány z judikatury v situaci, kdy při zvažování důkazní situace naproti sobě stojí vyjádření řidiče, záznam o přepravě pořízený při jízdě a výpovědi svědků, které však byly učiněny až po osmi

měsících po kontrolní jízdě. Dle žalobce je záznam o přepravě významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, zvláště za situace, kdy se ve vozidle nachází výlučně řidič. Správní orgány tak nedůvodně daly přednost pouze svědeckým výpovědím s argumentací, že svědci byli řádně poučeni o pravdivosti jejich výpovědi, přičemž nebylo přihlíženo k tvrzení a důkazům žalobce. Žalobce poukazoval na nesprávnost posouzení nedůvěryhodnosti jeho tvrzení oproti výpovědním obyčejným cestujících, ačkoliv žalobce navrhoval svůj výsledek v podaném odvolání, avšak toto bylo odmítnuto bez dostatečného odůvodnění. Žalobci nelze klást k tíži, že se nezúčastnil výsledku svědků a tím se zbavil možnosti být vyslechnut jako účastník řízení. Vzhledem k protichůdným tvrzením žalobce, měl být jeho výsledek proveden. Vycházet pouze z tvrzení cestujících a nikoli z významu a existence taxamtru je v rozporu s právem na spravedlivý proces.

15. Žalobce poukázal na to, že všechna oznámení o poskytnuté přepravě shodně uvádějí, že na taxamtru jsou údaje čitelné a viditelné, a proto pak není možné, aby na taxamtru dle výsledku svědků měla být zobrazena částka 500 Kč v rozporu se záznamem o přepravě. Tvrzení ohledně částky 500 Kč na taxamtru nemá oporu ve spise. Nebylo-li vozidlo prohlédnuto znalcem, je nutné vycházet z toho, že taxametr včetně zobrazovače fungoval řádně. Proto tvrzení svědků ohledně viděné částky na taxamtru nemůže obstát. V této souvislosti žalobce poukazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 3 Af 5/2015-60, v němž soud vytkl žalovanému, že ten dal za pravdu pouze jedné straně cestujícím - účastníkům přepravy, aniž by se přesvědčivě vypořádal s tím, proč uvěřil právě této verzi a nikoli verzi řidiče. Žalobce citoval z tohoto rozsudku i ve vztahu k existenci záznamu o přepravě. Žalobce dále poukázal i na další rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 8 Af 38/2013-38 s tím, že přestože toto rozhodnutí městského soudu bylo následně zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 305/2016-22 měl městský soud žalovanému vytknout, že se dostatečně nezabýval stvrzenkou z taxamtru a že nezjišťoval, jak byl taxametr v kontrovaném vozidle nastaven.
16. Žalobce dále uplatnil námitky vůči věrohodnosti tvrzení cestujících.
17. Žalobce zpochybňuje, že pokud svědci až po 8 měsících uvádějí ve výpovědích shodné údaje z oznámení o poskytnuté přepravě, pak s největší pravděpodobností tuto listinu měli k dispozici před výsledkem a takový postup je nepřipustný, když svědci mají vypovídat o skutečnostech tak, jak je přímo vnímali a neměli by nahlížet do oznámení o poskytnuté přepravě. Takový postup je v rozporu s právem na spravedlivý proces. Nadto není zřejmé, z čeho správní orgány dovozují, že cestující uskutečnili jízdu právě se žalobcem, když označili pouze vozidlo taxislužby. Jde o nedostatečnou identifikaci řidiče, přičemž tvrzení správních orgánů, že byli cestující údajně spatřeni, jak vystupují z jeho vozidla, je neprokázané. Žádný výsledek takových osob nebylo v rámci správního řízení, učiněn. Stejně tak chybí dotaz správního orgánu na to, kdo dostal z cestujících údajný prázdný doklad, kdo za jízdu platil, zda řidič před jízdou sdělil cestujícím předpokládanou cenu 50 Kč. Tedy nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by přeprava byla poskytnuta figurantům Magistrátu hl. m. Prahy. Dále ze spisu nevyplývá, že tito byli skutečnými zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy. Ve spise není založena žádná pracovní smlouva či obdobný dokument a procení vadou je, že tito cestující, pokud jsou skutečnými zaměstnanci MHMP, neprovedli kontrolu v postavení pověřených či osob ke kontrole přizvaných ve smyslu kontrolního řádu. Tito měli být v postavení takzvaných osob přizvaných, když jízdu vykonávali v rámci své pracovní činnosti a z pověření MHMP. Kontrola tak neproběhla v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkou ohledně použití cizího jazyka cestujícími. Správní orgány nebyly oprávněny užít cizího jazyka při výkonu kontroly v taxislužbě před účinností právní úpravy od 4. 10. 2017 v ustanovení § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb. o silniční přepravě. Ve spise chybí i jakési vyúčtování částky, kterou měli zaměstnanci k dispozici při placení přepravy.
19. Žalobce v závěru žaloby také vytkl, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s výší uložené pokuty v částce 60 000 Kč. Dle žalobce je sankce nepřiměřená a neodůvodněně přísná, stanovená nahodile. Sankce nebyla individualizována, ve správním řízení nebyl prokázán zásah do taxametru žalobce či nezákonná úprava měřicí sestavy taxametru žalobce, i když k tomu správní orgány bezdůvodně přihlížejí při stanovení výše pokuty. I v případě, že žalobce majetkové a osobní poměry nedoloží, měl by je správní orgán stanovit odhadem. Žalobce namítá, že správní orgány vychází pouze z obecných tvrzení a nikoli z konkrétní situace na jeho straně. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 Af 61/2010-40 konstatoval, že je povinností správních orgánů zkoumat majetkové poměry pachatele z úřední povinnosti, i když tyto poměry uplatní až v žalobě. Dle přesvědčení žalobce se tedy měly správní orgány zabývat jeho majetkovými poměry a jím namítanou likvidační výší pokuty. Nedostatečné zdůvodnění výše uložené pokuty žalobce také spatřuje v tom, že svou výší přesahuje pokuty ukládané za pochybení v jiných věcech. Například při řízení pod vlivem alkoholu či porušení ustanovení o prodeji v obchodě. Žalobci však dosud nebyla uložena žádná sankce za pochybení v taxislužbě od roku 1997. Žalobce tak poukazuje na porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého má být ve skutkově shodných nebo podobných případech rozhodováno tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Obvyklé je ukládána pokuta žalovaným při prvním pochybení ve výši 100 násobku údajného majetkového prospěchu, například v případě, který řešil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Af 21/2014-52. Při ukládání pokuty by na to správní orgány měly zohlednit i osobní, rodinné a majetkové poměry žalobce. Žalobce uvedl, že dle daňového přiznání za rok 2016 příjem žalobce nedosáhl ani průměrného měsíčního příjmu řidiče taxislužby dle dat Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalobce v současné době taxislužbu neprovozuje a k tomuto tvrzení zasílá přehled o příjmech a výdajích za rok 2016, potvrzení k hypotečnímu úvěru a tvrdí, že uložená pokuta je pro žalobce ze sociálního hlediska likvidační.
20. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ neshledání důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí žalobce navrhl, aby soud upustil od uložené pokuty, nebo její výši moderoval a pokutu snížil

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval, že jednání žalobce neprokazuje stvrzenka z taxametru, která byla toliko vytištěna s danými údaji, nýbrž svědecké výpovědi. Ty jednoznačně prokazují, že žalobce požadoval po cestujících částku 500 Kč. Ministerstvo v této souvislosti zdůrazňuje, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, na jakou částku předložil žalobce záznam o přepravě, ale kolik po cestujících po skončení předmětné jízdy skutečně požadoval a kolik mu bylo zapláceno. Uvedené je doloženo svědeckými výpověďmi tří svědků.
22. S odkazem na judikaturu Městského soudu v Praze (č. j. 3 Af 46/2014-51 ze dne 15. 6. 2016) a Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 As 254/2016-39 ze dne 26. 10. 2016) s obdobným

skutkovým stavem, a z citace obou rozsudků soudů žalovaný obhajoval, že *dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval, přičemž jaká částka byla na taxamtru, není podstatnou skutečností, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle §16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzenke či taxamtru.* V uvedené judikatuře byla rovněž hodnocena nepravděpodobnost účtování malé částky ve vztahu k délce přepravy.

23. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 254/2016-39, kdy s dopravcem bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách) na základě protokolu o cenové kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě dvou figurantek. Z těchto oznámení mimo jiné vyplývalo, že po ukončení jízdy bylo na taxamtru uvedeno 680 Kč, cestující zaplatily řidiči 700 Kč, stvrzenka jim nebyla vydána. Z protokolu plynulo, že po ukončení jízdy bylo na taxamtru uvedeno 69 Kč (resp. 68 Kč), řidič po cestujících požadoval 680- Kč, uhrazeno bylo 700 Kč. Řidič naproti tomu v protokolu uvedl, že přepravu provedl v souladu s cenovými předpisy, stvrzenku o této přepravě poskytl a přikládá její kopii. V odůvodnění citovaného rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „*dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, kontrolní protokol, protokol o cenové kontrole i veškeré svědecké výpovědi shodně prokázaly, že řidič za poskytnutou přepravu požadoval částku 680 Kč a že mu cestující zaměstnankyně zaplatily včetně spropitného 700 Kč, což přesahuje maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby. (...) „Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval, Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxamtru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle §16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzenke či taxamtru.*“ Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*si je vědom skutečnosti, že v průběhu řízení vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxamtru, neboť dle tvrzení cestujících zaměstnankyň (v oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována (a uhrazena). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003-44). V této souvislosti je nutno podotknout, že městský soud se žalobní námitkou mířící proti této nesrovnalosti zabýval na rozdíl od stěžovatele má soud dále za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů i soudu o tom, že částka 69 Kč za uvedenou přepravu je natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkové verzi cestujících zaměstnankyň, podle níž byla požadována částka vyšší (tedy 680 Kč). Jak vyplývá z výše uvedenými, provedenými důkazy bylo jasně prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 680 Kč, tedy částku převyšující maximální stanovenou cenu o 430 Kč.*“
- 24. K dané věci žalovaný uvedl, že všichni svědci jak v oznámení o poskytnuté přepravě, tak v rámci svých svědeckých výpovědí, jednoznačně uvedli, že po nich po skončení kontrolní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jízdy řidič požadoval 500 Kč, přičemž tuto částku mu zaplatili, ačkoliv dle platných cenových předpisů mohl řidič požadovat maximálně částku 160 Kč. Tvrzení žalobce, že za jízdu v délce 4,3 km požadoval pouze 50 Kč, je i s ohledem na závěry obsažené ve shora uvedené judikatuře, krajně nevěrohodné.

25. Žalovaný dále uvedl, že povinnost mít ve vozidle taxislužby funkční taxametr s nastavenými údaji a hodnotami odpovídajícími skutečnosti je zakotvena v ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě a porušení těchto povinností je samostatným přestupkem dle zákona o silniční dopravě. V případě řízení o těchto přestupcích je nutné se zabývat otázkou, zda byla stvrzenka po ukončení jízdy vydána a zda nebylo s taxametrem manipulováno. V případě řízení o porušení cenových předpisů se však správní orgán těmito otázkami zabývat nemusí. Jedná se o otázky vedlejší. Rozhodující je zde zjištění, jakou částku řidič po cestujících po ukončení kontrolní jízdy skutečně požadoval. Je tedy zcela bezpředmětné, zda vydal stvrzenku a zda bylo manipulováno s taxametrem.
26. K námitce žalobce, že kontrola pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy neprobíhala bezprostředně po ukončení jízdy, Ministerstvo konstatuje, že dle časového údaje o výstupu cestujících z vozidla uvedeného v jednotlivých oznámeních o poskytnuté přepravě (0:18 hod.) a časového údaje o zahájení kontroly uvedeného v protokolu o kontrole č. C/20150605/01/Šm, zcela jednoznačně vyplývá, že kontrola žalobce proběhla bezprostředně po skončení jízdy. Časový rozdíl 2 minut je dle názoru Ministerstva zcela zanedbatelný. V kontrolním protokolu je uvedeno i místo, ve kterém kontrola proběhla. Není nutné, aby kontrola proběhla přesně v místě, kde došlo k výstupu cestujících. Pokud by byl kontrolní pracovník Magistrátu hl. m. Prahy přítomen v cíli cesty v době dojezdu předmětného vozidla taxislužby, mohlo by dojít ke zmaření účelu kontroly, neboť kontroloři Magistrátu hl. m. Prahy jsou vzhledem ke svému počtu velké části taxikářů působících na území hl. m. Prahy známi.
27. K námitce žalobce, že správní řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu, Ministerstvo konstatuje, že sama skutečnost, že ve věci nebylo rozhodnuto v zákonných lhůtách, není důvodem pro nezákonnost takového rozhodnutí. Žalobce měl možnost u příslušných správních orgánů požádat o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu, který měl ve věci vydat rozhodnutí. To však žalobce neučinil. K promlčení odpovědnosti žalobce za porušení cenových předpisů přitom v posuzovaném případě nedošlo.^{1,1} K námitce, že měl být proveden výslech žalobce jako účastníka řízení, Ministerstvo konstatuje, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, v jehož rámci byl prováděn výslech svědků, avšak bez omluvy se k tomuto ústnímu jednání nedostavil. Žalobce měl právo se ústního jednání zúčastnit a v případě nejasností mohl klást svědkům doplňující otázky a na jejich výpověď tak reagovat. Svého práva však nevyužil. V průběhu kontrolního i správního řízení bylo žalobci umožněno vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a kontrolní i správní orgán se jeho námitkami zabývaly.
28. K odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 Af 5/2015-60 ze dne 9. 2017 Ministerstvo konstatuje, že se v uvedeném případě jednalo o skutkově zcela odlišný případ. Ve zmíněném případě řidič taxislužby hned během kontroly uvedl, že přeprava proběhla v jiné trase, než uváděli cestující figuranti, přičemž délka této trasy dle názoru Městského soudu v Praze odpovídala účtované částce za poskytnutou přepravu. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Af 38/2013-38 ze dne 31. 10. 2016, žalovaný poukázal na to, že tento rozsudek byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

j. 5 As 305/2016-22 ze dne 14. 6. 2017 pro nezákonnost zrušen. Jakékoliv odkazy žalobce na závěry Městského soudu v Praze uvedené ve výše uvedeném rozsudku tak považuje Ministerstvo za irelevantní. K námitce žalobce, že si svědci nemohou podrobnosti jízdy po osmi měsících pamatovat, Ministerstvo uvádí, že se jedná o pouhé spekulativní tvrzení žalobce, stejně jako jeho tvrzení, že si před výsledkem svědci přečetli svá oznámení o poskytnuté přepravě. Svědecké výpovědi jsou ve vzájemné shodě a svědci byli řádně poučeni.

29. Žalobce na jednu stranu namítá, že si svědci nemohou podrobnosti jízdy po tak dlouhé době pamatovat, na druhou stranu svědkům vytýká, že si na určité podrobnosti, jako např. na registrační značku vozu, kterým proběhla přeprava, nepamatovali. Co se registrační značky vozu týče, všichni svědci odkázali na příslušná oznámení o poskytnuté přepravě, kde je registrační značka uvedena. V souvislosti s tvrzením žalobce, že veškeré podklady správních orgánů vycházejí jen z tvrzení cestujících, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 104/2005-81 ze dne 2. 11. 2005, v němž soud přistoupil na to, že skutková zjištění správního orgánu vycházející ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu. se stávají důkazem ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 a ustanovení § 55 správního řádu, když povinností svědků je vypovídat pravdivě a nic nezamlčet.
30. V souvislosti s námitkou žalobce, že nebylo prokázáno, že cestující byli zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, Ministerstvo odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 102/2014-63, ze dne 21. 9. 2016, který se zabýval postavením figurantů jako běžných cestujících bez relevance jejich pracovního zařazení. Městský soud ve svém rozsudku č. j. 3A 102/2014-63 uvedl, že, cit: *„Zásahem do práva žalobce na spravedlivý proces sice nemohlo být ani neprovedení důkazu pracovními smlouvami tzv. figurantů, zaměstnanců správního orgánu prvního stupně, neboť pracovní zařazení těchto osob nemá vliv na otázku spáchání správního deliktu...“* Figuranti, zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, vystupovali v roli běžných cestujících. Existence či neexistence jejich pracovněprávního vztahu k Magistrátu hl. m. Prahy nehraje z hlediska odpovědnosti žalobce za porušení cenových předpisů žádnou roli.
31. Žalovaný dodal, že s ohledem na skutečnost, že přepravované osoby byly v postavení běžných cestujících, není na místě ani námitka žalobce, že měly vystupovat v postavení pověřených osob nebo v postavení osob přízvaných ke kontrole ve smyslu kontrolního řádu. Žalovaný poukázal na shodné závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku pod č. j. 2 Afs 104/2005-81 a způsob kontroly běžnými cestujícími žalovaný zmínil i ve vztahu k nedůvodnosti námitky žalobce ohledně používání cizího jazyka v době, kdy cestující ve voze vykonávali předmětnou jízdu. Nadto se nejednalo o úkon ve správním řízení, ani v tuto dobu neprobíhala žádná kontrola ve smyslu kontrolního řádu.
32. K námitce žalobce, že nebylo prokázáno vyúčtování peněz, které cestující (zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy) obdrželi od Magistrátu hl. m. Prahy na svou kontrolní jízdu s žalobcem, Ministerstvo konstatuje, že tato otázka není předmětem správního řízení.
33. K námitce žalobce týkající se snížení pokuty Ministerstvo konstatuje, že přistupuje ke snížení pokuty udělené správním orgánem I. stupně pouze ve výjimečných případech, kdy je po zvážení všech okolností daného případu zřejmé, že se účastník řízení dopustil porušení cenových předpisů omylem nebo pod tlakem okolností jednorázově, a zároveň lze dle jeho přístupu k probíhajícímu správnímu řízení předpokládat, že se v budoucnu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

další porušení cenových předpisů nebude opakovat. Takový přístup lze spatřovat v tom, že účastník řízení si své pochybení uvědomil a dal najevo politování, přičemž podmínkou je, že se porušení cenových předpisů v daném případě dopustil poprvé a jím neoprávněně získaný majetkový prospěch byl relativně nízký. Nově ukládaná pokuta potom respektuje závažnost provinění s přihlédnutím k výši předražení. Tyto podmínky však v daném případě splněny nebyly, a proto Ministerstvo neshledalo důvod pro snížení uložené pokuty.

34. Žalovaný uvedl, že pokuta je uložena ve výši 6 % možného zákonného rozpětí (do 1.000.000,- Kč). Výše uložené pokuty je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to i s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce si v průběhu správního řízení nestěžoval na svou majetkovou situaci, také nevyvinul žádnou iniciativu v tom smyslu, že by své majetkové poměry ve správním řízení nějak doložil. Tato námitka nebyla obsažena ani v odvolání žalobce ze dne 13. 6. 2016 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
35. Žalovaný uvedl, že překročení maximální ceny je zaznamenáno v protokolu o cenové kontrole a je prokázáno svědeckými výpověďmi cestujících. Ministerstvo má tak s ohledem na vše shora uvedené a s ohledem na přiložený spisový materiál za to, že porušení cenových předpisů je spisovým materiálem spolehlivě prokázáno a že vydaná rozhodnutí správních orgánů o uložení pokuty jsou řádně odůvodněna v souladu se správním řádem. Ministerstvo zjistilo všechny rozhodné skutečnosti a shledalo, že došlo k porušení cenových předpisů žalobcem. Z procesního hlediska nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech či jinak procesně poškozen.
36. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů. Rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení netrvali na projednání žaloby při ústním jednání.
38. Žaloba není důvodná.
39. V souzené věci byla žalobci jako řidiči taxislužby uložena pokuta podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách za překročení maximální ceny osobní taxislužby stanovené dle § 5 odst. 2 zákona o cenách nařízením č. 20/2006 Sb., hlavního města Prahy, a to dne 5. 6. 2015 na předmětné trase křižovatky ulic Karlova x Liliová, Praha 1 – Václavské náměstí, klub Duplex Praha 1 v čase 0.10-0.18 hodin, čítající vzdálenost 4.3 km.
40. V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.

Podle ust. § 5 odst. 1 úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.

Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není možné překročit.

Podle ust. § 2 nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby činí jednorázová sazba 40,- Kč/jízda, čekání 6,- Kč/min, jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km.

41. V souzené věci není mezi účastníky řízení sporné, že žalobce službu taxislužby v daný čas a na dané trase poskytl (službu prodal) a žalobcem nebyla zpochybněna ani vzdálenost trasy a počet ujetých kilometrů. Žalobce své žalobní námitky založil v podstatě na tvrzeních, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, správní řízení bylo vedeno tendenčně s cílem postihovat řidiče taxislužby, namítal vady proběhlé kontroly a nedostatečně zjištěný stav věci způsobený nesprávným a jednostranným vyhodnocením důkazů, založeným pouze na svědeckých výpovědích přepravovaných osob.
42. Soud z podkladů správního řízení považuje za zcela souladné se zákonem i ustálenou judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání pro překročení maximálních cen taxislužby, jakým způsobem bylo u žalobce prověřováno dodržení maximálních cen taxislužby. Překročení ceny taxislužby v daném případě bylo zjištěno na základě zjištění 4 přepravovaných osob, externích pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy, kteří vystupovali v pozici cestujících, nikoliv kontrolních úředních osob. Tento způsob kontroly zjišťování podkladů k případné kontrole aproboval i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 2Afs 104/2005-81 ze dne 2. 11. 2005, v němž uvedl že, cit.: „*obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*“ Městský soud k tomu dodává, že zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují stanovené ceny, nemusí vzejít z přímé kontroly provedené pracovníky kontrolního orgánu, kteří mohou být mezi řidiči taxislužby již dostatečně známi, ale rovněž z podnětu přepravovaných osob, jako tomu bylo v tomto případě, a to bez ohledu na důvod a účel přepravy a bez ohledu na to, v jakém pracovním či jiném vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy tyto osoby jsou, převážně však jde o osoby, které jsou k tomu účelu proškoleny. V souzené věci byla zjištěna o přepravě zaznamenána všemi 4 přepravovanými osobami v oznámeních o přepravě ze dne 5. 6. 2015, včetně zásadní skutečnosti, již byla zobrazená cena na taxametu a skutečně zaplacená cena 500 Kč namísto odpovídající stanovené ceny 160 Kč dle ust. § 2 nařízení o maximálních cenách taxislužby, a dále včetně toho, že žalobce vydal cestujícím nevyplněný výdajový doklad, přičemž není relevantní, zda jej cestující požadovali či nikoliv.
43. Uvedené skutečnosti byly zaznamenány příslušným kontrolním pracovníkem žalovaného do protokolu o kontrole zahájené téhož dne 5. 6. 2015 v 00.20 hod. tj. bezprostředně po výstupu cestujících z vozidla taxislužby (přeprava byla ukončena v 00. 18 hod.) v místě výstupu cestujících na Václavském náměstí před čp. 54, Praha 1. Žalobce byl s protokolem seznámen, uplatnil proti němu námitky, které byly dne 9. 7. 2015 žalovaným zamítnuty s odůvodněním vysvětlujícím způsob provedené kontroly a pozici přepravovaných osob. Jednání žalobce bylo následně potvrzeno se shodnými údaji ve výpovědích svědků ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3. 2. 2016, kdy byly vyslechnuty 3 přepravované osoby, které popsaly vozidlo taxislužby, průběh trasy, situaci ve voze a údaje na taxamtru včetně vydání prázdného výdajového dokladu (pokladního bloku) a zaplacení částky 500 Kč.

44. Správní soudy (např. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 104/2005 – 81, Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 3 Af 46/2014) se již zabývaly otázkou, zda byl skutkový stav o předražení jízdného zjištěn dostatečně, jestliže správní orgán vycházel pouze z informací získaných od externích pracovníků, které nemají právo k provedení cenové kontroly. Soudy vyšly z toho, že předražování, kterého se provozovatelé taxislužby zejména v Praze jako významném centru turistického ruchu dopouštějí, bývá často zaměřeno proti cizincům, neboť tito jsou vzhledem k jejich omezeným znalostem cenových poměrů taxislužby v České republice a vzdáleností mezi jednotlivými destinacemi v Praze snadným terčem takových nekalých praktik. Je proto odůvodnitelné a efektivní, že zjištění a postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Dle Nejvyššího správního soudu informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.
45. S uvedeným souvisí proto i nedůvodnost námitky o nemožnosti použití cizího jazyka cestujícími v době přepravy. Jak již bylo judikováno Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104-2005-81, tj. i v době před právní úpravou v ust. § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb. namítanou v podané žalobě,
46. V daném případě Městský soud v Praze nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění cestujících o tom, že se žalobce předražení dopustil. Žalobcovy námitky ohledně věrohodnosti výpovědi svědků neobstojí, neboť jsou postaveny pouze na hypotéze, že byli se situací, ke které mají vypovídat, předem seznámeni a na hypotéze, že si okolnosti přepravy nemohou pamatovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní události či okolnosti přepravy, které by znevěrohodnily obsah výpovědí, takovou okolností nemůže být žalobcem později dne 5. 6. 2015 v 00.35 hod. předložený doklad o přepravě (stvrzenka), neboť tento doklad je jednak důkazem o tom, že nebyl cestujícím vydán ihned po přepravě a jednak, pokud je vůbec čitelný, nezaznamenává skutečně zaplacenou cenu služby ve výši 500 Kč, ale mnohem nižší cenu, z jediné čitelné části fotodokumentace lze usuzovat na částku 53 Kč nebo 51 Kč (dle žalobce mělo jít o 50 Kč). Tato částka je nevěrohodná z hlediska vzdálenosti a ceny taxislužby a proto z těchto okolností na straně žalobce nelze usuzovat na nevěrohodnost tvrzení cestujících. V této souvislosti je případný odkaz žalovaného na obdobné případy řešené správními soudy, kdy oproti vyšším požadovaným a zaplaceným částkám bylo řidiči taxislužby argumentováno mnohem nižšími, neodpovídajícími částkami, a v této souvislosti soudy zhodnotily, že tvrzení řidiče doložené stvrzenkou s taxamtru není pro posouzení předražení taxislužby podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena. V tomto směru byla návodná a využitelná k posouzení věci judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 1 As 254/2016-39), která zhodnotila, že v případě, kdy je uváděna velmi nízká cena služby oproti vysoké ceně tvrzené cestujícími, je logická úvaha správních orgánů o nesmyslné obhajobě řidičů a tato okolnost svědčí skutkové verzi cestujících o zaplacení mnohem vyšší částky (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 159/2016-40). Z hlediska dokazování se tedy jako účelová jeví spíše tvrzení uváděná žalobcem, neboť řádnost přepravy a její ceny je třeba stvrdit vydáním řádného dokladu o zaplacení ihned po

ukončení jízdy. Výdajový doklad slouží k prověření, zda účtovaná cena odpovídá počtu ujetých kilometrů a cenovým předpisům (§ 21 zákona č. 111/1994 Sb. a § 12 odst. 1 vyhl. č. 478/2000 Sb.).

47. Soud obraně žalobce, která je postavena toliko na tvrzení o výdajovém dokladu představujícím stvrzenku z taxamtru nepřisvědčil, neboť je v rozporu se všemi ostatními provedenými důkazy, zejména se skutečnostmi vyplývajícími z oznámení o poskytnuté přepravě, z protokolu o bezprostřední kontrole, které odráží bezprostředně zaznamenané skutečnosti po provedené kontrolní jízdě, a to za účasti jak řidiče předmětného vozu, tak kontrolního pracovníka, což je prokázáno podpisem této osoby. Soud vzal za prokázaný skutkový stav tvrzený svědky i na základě jejich výpovědi jako přepravovaných osob, které odpovídají uvedeným oznámením a kontrolním zjištěním. Žalobce se mohl výsledku svědků zúčastnit a konfrontovat s nimi svoji skutkovou verzi, této možnosti nevyužil a k výsledkům, ač mu byly oznámeny, se nedostavil. Co se týče námitky, že žalovaný nepřistoupil k výsledku žalobce, soud nespatřuje v nevyslyšení tohoto návrhu vadu řízení. Žalobce se nedostavil k výsledku svědků a sám, kromě nevěrohodných tvrzení o stěžejním důkazu, za nějž požadoval výdajový doklad, nadto časově předložený jako vyplněný a znějící na nízkou částku až po zahájení kontroly na místě výstupu, nepředložil žádná jiná věrohodná vysvětlení či důkazy, které by vyvrátily zjištění z kontroly. Výslech žalobce nadto jako účastníka řízení, subjektivně ovlivněného postihem, oproti výsledkům svědků, kteří byli vedeni k výpovědi na základě řádného poučení o následcích nepravdivé výpovědi, a nelze jim přičítat zaujatost, nemohl důkazně převážet dosavadní výsledky dokazování.
48. I když žalobci není vytýkáno porušení povinnosti vydat výdajový doklad, jeho nevydání, případně vydání bez vyplnění údajů, jak stvrdili svědci nesvědčí důkazní pozici žalobce v jeho tvrzení, že nelze vycházet toliko z výpovědi svědků. Nejsou-li tyto výpovědi zpochybněny důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci; vzhledem k povaze taxislužby totiž často ani jiné důkazy o tom, kolik bylo za určitou jízdu vozem taxi účtováno, nebude možno opatřit, neboť při účtování, které se zpravidla odehrává ve vozidle samotném, není přítomen nikdo jiný než řidič taxi a cestující. Rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby tedy nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků kontrolujícího orgánu, kteří uskutečnili kontrolovanou jízdu vozidlem taxislužby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 104/2005-88, rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 9A 187/2015).
49. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal důvodnými námitky o nezákonném a tendenčně vedeném správním řízení, postaveném toliko na domněnkách správních orgánů. Soud neshledal, že by nebyl náležitě zjištěn stav věci a hodnocení důkazních prostředků bylo neobjektivní a postaveno toliko na výpovědích svědků. Z uvedených důvodů neobstojí ani námitky zkrácení žalobce na právech a porušení jeho práva na spravedlivý proces. Žalobce měl od počátku kontroly v uvedený den po výstupu cestujících a v následném správním řízení dostatek prostoru se k věci vyjádřit, předložit případné relevantními důkazy a oponenturou při výslechu svědků obhajovat svou skutkovou verzi, jakož i uvést okolnosti, které by mohly vyvrátit kontrolní zjištění. Žalobce však setrval na tvrzeních, která byla nevěrohodná, odporovala souladným

důkazům o kontrolních zjištěních a věrohodným způsobem je nezpochybnila. Rovněž ze skutečnosti, že celý proces od kontroly trval 2 roky, není relevantní, neboť z uplynutí této doby nelze vyvozovat nezákonnost správního rozhodnutí. Žalovaný zdůvodnil i to, že uložení pokuty za správní delikt obстоjí i po právní úpravě dané zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

50. Soud nepřisvědčil žalobci ani v jeho námitkách vůči výši pokuty. Soud konstatuje, že v souzené věci správní orgány obou stupňů náležitě posoudily přiměřenost výše pokuty, když podrobné zdůvodnění závažnosti správního deliktu obsahuje již prvostupňové rozhodnutí, a to ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, přičemž přihlíží k rozsahu majetkového prospěchu a poškození cestujících, vůči nimž byla stanovena maximální cena překročena. Správní orgány vycházely z toho, že neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 340 Kč, což činí v zákonném rozpětí do 1 milionu Kč 6% tohoto rozpětí. Správní orgán I. stupně opodstatněně zdůraznil, že předražování jízdného v taxislužbě je prakticky nejzávažnějším porušením právních předpisů, neboť kromě jednání posuzovaného řidiče jsou poškozováni i ostatní dopravci, kteří právní předpisy respektují a dále správní orgán zhodnotil i dobrou pověst hlavního města Prahy jako následku této protiprávní činnosti. Správní orgán I. stupně dovodil i úmyslnou formu zavinění řidiče s ohledem na zobrazenou částku 500,- Kč, kdy po přepravě byl schopen vytisknout záznam o přepravě s cenou 51,- Kč, kterou však ve skutečnosti neúčtoval. Správní orgán poukázal i na praktiky v obdobných případech, s nimiž se Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud ostatně, jak bylo uvedeno výše, již setkaly. To sice není kladeno za vinu žalobci, ale stvrzuje to hodnocení o následcích těchto protiprávních jednání spočívajících v narušení dobré pověsti hlavního města Prahy, zejména ve vztahu k zahraničním turistům, což je v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno. S odkazem na tyto praktiky správní orgán I. stupně vzal za přitěžující okolnost i vydání nevyplněného dokladu o zaplacení, což potvrzuje, že se žalobce pokusil protiprávní jednání zakrýt. Správní orgán tedy dovodil přípravu tohoto dokladu nikoliv jako jednání nahodilého či zkratovitého. Soud k tomu považuje toto hodnocení závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a důsledkům a vlivu na celkovou pověst této služby na území hl. m. Prahy za dostatečně závažnou a věrohodnou. Soud vychází také z toho, že správní orgán posuzoval částku uložené pokuty ve výši 60 000 Kč právě z hlediska závažnosti daného typu deliktu a způsobu jeho spáchání s tím, aby tato výše měla jak preventivní, tak i represivní účel. Řídil se také úvahou Nejvyššího správního soudu v rozsudku 3 As 25/2011-68 ve vztahu k sankci v částce 50 000 Kč, kdy tuto výši sankce považoval Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku za přiměřenou z hlediska represivního i výchovného účinku a nikoliv za likvidační. Tatáž úvaha se pak objevuje i v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 64/2013-66, a to v případě uložené sankce ve výši 70 000 Kč a dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 266/2014-41, který zvažuje přiměřenost pokuty i ve výši 100 000 Kč v oblasti služeb taxislužby. Správní orgán I. stupně potažmo žalovaný se řídili i judikaturou Městského soudu v Praze, která ve vztahu k ukládaným sankcím v uvedených řádech uvedla, že je na provozovateli taxislužby, zda bude zákonem stanovené povinnosti při výkonu taxislužby respektovat. Vzhledem k tomu, že zákonnost napadeného rozhodnutí, a to i v rozsahu výše uložené sankce je posuzována ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání rozhodnutí, přičemž žalobce ani ve svých námitkách ani v podaném odvolání neuvedl žádné své osobní, rodinné a majetkové poměry, které by byly natolik zatěžující žalobce, že by i pokuta v rámci soudy přiměřených sankcí do 100 000 Kč byla považována

jeho v případě za zcela likvidační, zvláště jestliže žalobce uvádí, že pokračuje ve živnostenské činnosti, z níž má další příjmy. Městský soud v Praze i v jiných obdobných věcech uvedl, že dopad uložených pokut lze řešit či zmírnit žádostí o splátkový kalendář.

51. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách lze za správní delikt spočívající v překročení maximální požadované ceny uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč. V daném případě byla žalobci uložena pokuta 60 000- Kč, tedy částka pohybující se při dolní hranici sazby. Dle soudu částka 60 000 Kč není částkou, která by mohla znemožnit podnikání žalobce anebo ovlivnit jeho majetkové poměry citelným způsobem. Lze konstatovat, že žalobce v rámci správního řízení nespécifikoval svoje majetkové poměry, které by mohly odůvodnit závěr, že pokuta ve výši 60 000- Kč je příliš vysoká. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014, *„účelem korektivní sankce v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání.“*. Jelikož žalobce navrhl v žalobě, aby soud od uložené pokuty upustil nebo ji snížil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, sp. zn. 2 As 130/2012-20, ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty soud (byť uložené v rámci zákona). Úvahu správních orgánů o výši pokuty v této věci nelze považovat za vybočení z mezí zákona a uloženou pokutu za stanovenou ve zjevně nepřiměřené výši.
52. Obsah pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že *„Likvidační pokutou je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“*
53. Žalobce k doložení svých majetkových poměrů pro své tvrzení, že výše uložené pokuty je z tohoto pohledu zjevně nepřiměřená, předložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za

rok 2016 a potvrzení o hypotečním úvěru z 1. 1. 2017, které samy o sobě nemohou bez znalosti dalších osobních a majetkových poměrů prokázat skutečnou majetkovou situaci žalobce. Naopak poskytnutí hypotečního úvaru ve výši 830 000 Kč nasvědčuje spíše tomu, že majetkové poměry žalobce nejsou nikterak kritické či zjevně nepříznivé. To ostatně soud konstatoval i v usnesení č. j. 9Af 43/2017-47 ze dne 8. 12. 2017, jímž k návrhu žalobce nepřiznal odkladný účinek žalobě.

54. Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 60 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž její výše odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách. Soud připomíná, že existují ekonomické nástroje, např. využití možnosti splátkového kalendáře, které je nepochybně způsobilé zmírnit zásah do majetkové sféry žalobce uložením sankce za předmětný správní delikt.
55. Ze všech shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. dubna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.